

Arrest

nr. 347 264 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2024 met refertenummer 117483.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 september 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 29 februari 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2024 werd ingediend door:

Naam: A. (...)
Voorna(a)m(en): I. (...)
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...)1974
Geboorteplaats: Kumasi
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn geregistreerde partner, de genaamde B., A. (...) (RR xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1985.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende stukken voor:

- Ethias vergoeding voor tijdelijke werkonbekwaamheid betaald op 24.10.2023 op naam van de referentiepersoon periode 01.10.2023 - 31.10.2023 tbv 1.311,55 euro; dd 19.07.2023 voor periode 27.05.2023 - 30.06.2023 tbv 1.494,27 euro; dd 19.07.2023 voor periode 01.07.2023 - 31.07.2023 tbv 1.323,5 euro; dd 25.08.2023 voor periode 01.08.2023 - 31.08.2023 tbv 1.311,55 euro; dd 06.10.2023 voor periode 01.09.2023 - 30.09.2023 tbv 1.269,25 euro;

Inkomsten van betrokkene zelf:

- Loonbrieven bij Synergie op naam van de betrokkene
- Individuele rekening 2023 Randstad op naam van de betrokkene

Documenten voor behoefteanalyse:

- Rekeninguittreksel op naam van de referentiepersoon met overschrijvingen tussen 02.01.2023 en 20.11.2023: deze bevatten de overschrijvingen van loon Helan en de Ethias vergoedingen en vaste en variabele récurrente uitgaven. Echter, daar de actuele bestaansmiddelen niet afdoende werden aangetoond (zie infra), zijn de stukken in verband met het bestedingspatroon overbodig. Er is immers geen zich op de actuele inkomsten waarvan deze moeten worden afgetrokken.
- Bestedingspatroon: facturen Scarlet, Farys, Fluvius, Proximus
- Rekeninguittreksel op naam van de betrokkene met overschrijvingen tussen 02.01.2023 en 20.11.2023
- Tweede overzicht overschrijvingen Argenta rekening betrokkene met overschrijvingen tussen 10.10.2022 en 16.11.2023

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat de bestaansmiddelenvoorwaarde een voorwaarde is die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. In arrest nr. 277 621 van 20 September 2022 stelt de Raad voor Vreedelingenbetwistingen expliciet "(...) en kan er aldus geen rekening gehouden worden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. Verzoekende partij is het hiermee niet eens, maar de Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaardt dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, "uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn" (RvS 12 mei 2021, nr. 14.373 (c)). (eigen onderlijning). (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf of van derden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hetzelfde geldt dan ook voor de documenten betreffende het bestedingspatroon van de betrokkene (rekeninguittreksels)

Wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, legt mevrouw B. (...) bewijzen voor van tijdelijke vergoedingen werkonbekwaamheid. Echter, zoals deze documenten vermelden, gaat het om tijdelijke vergoedingen. Er werd geen enkel stuk toegevoegd waaruit kan blijken binnen welk kader deze vergoedingen kaderen en voor welke termijn deze worden toegekend aan de referentiepersoon. Met andere woorden, de voorgelegde stukken voldoen zonder bijkomende informatie over de termijn van de vergoedingen niet aan de voorwaarde van regelmatige bestaansmiddelen zoals voorgeschreven door artikel 40ter VW. Ze worden dus niet weerhouden bij de huidige aanvraag. Om diezelfde reden, zoals hierboven reeds gemotiveerd, worden de documenten ter stoffering van het bestedingspatroon niet verder weerhouden. Immers, de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is overbodig. Er is immers niet vastgesteld dat de

bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat we niet kunnen vaststellen welke actuele bestaansmiddelen op regelmatige basis ter beschikking zijn.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

De referentiepersoon geniet immers een tijdelijke werkonbekwaamheidsuitkering ten bedrage van minstens ca. 1.300 EUR per maand.

Daarnaast is ook verzoeker aan het werk en verdient hij minstens 1.200 EUR netto per maand, zoals blijkt uit de loonfiches die verzoeker bij zijn aanvraag gezinshereniging heeft gevoegd.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege verzoeker.

Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfwet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfwet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord ‘beschikken’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : ‘1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over’ en in het woordenboek Wolters als ‘1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over’.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon ‘beschikt’ (in casu de tijdelijke uitkering van de referentiepersoon en het loon van verzoeker), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met de door verzoeker voorgelegde inkomsten van zijn wettelijke partner, nl. attesten van tijdelijke vergoedingen wegens werkonbekwaamheid.

Dat verweerder opmerkt dat er met de voorgelegde attesten van tijdelijke vergoedingen geen rekening kan gehouden worden omdat deze slechts tijdelijk zijn en niet voldoen aan de voorwaarde van regelmatige bestaansmiddelen.

Dat diverse attesten van tijdelijke vergoedingen wegens werkonbekwaamheid werden voorgelegd die ettelijke maanden belopen, zodat deze vergoedingen wel degelijk regelmatig zijn geworden.

Bovendien is het duidelijk dat deze uitkeringen worden betaald wegens werkonbekwaamheid en de referentiepersoon opnieuw aan het werk zal gaan van zodra zij niet meer werkonbekwaam is.

Dat de werkonbekwaamheid in hoofde van de referentiepersoon geen zelfgekozen situatie is en zij omwille van medische redenen thans niet kan werken, terwijl zij dit voorheen wel deed, zodat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel van werknemers die aan het werk zijn en werknemers die om redenen buiten hun wil om, niet aan het werk zijn wegens medische redenen.

Dat de attesten van tijdelijke werkonbekwaamheid dan ook wel degelijk dienen te worden aanvaard als bewijzen van regelmatige bestaansmiddelen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.1.4.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42, §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

In casu heeft verzoeker een overzicht gegeven van alle vaste kosten van het gezin van de referentiepersoon en heeft eveneens bewijzen voorgelegd van de inkomsten van de referentiepersoon en hemzelf.

Desondanks is verweerder niet overgegaan tot het houden van een behoefteanalyse en dit op grond van de overweging dat een behoefteanalyse overbodig zou zijn aangezien de actuele regelmatige bestaansmiddelen niet zouden kunnen worden vastgesteld.

Dat de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon, evenals deze van verzoeker en de vaste uitgaven van het gezin wel degelijk kunnen worden bepaald, zodat verweerder conform artikel 42, §1, tweede lid moest overgaan tot het doen van een behoefteanalyse.

Dat de bestreden beslissing, door geen behoefteanalyse te doen, dan ook een schending inhoudt van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat een behoefteanalyse overbodig is, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., *Overzicht van het Belgische administratief recht*, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet en dan ook vernietigd dient te worden wegens schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsplicht.

2.1.6.

Dat verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende:

“(…) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen.

Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering

is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op het gegeven dat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. In de paragrafen voorafgaandelijk wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt.

2.

Verzoeker heeft een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend in de hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van een Belgische onderdaan. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat wordt beschouwd als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, op voorwaarde dat de vreemdeling de Belgische referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon onder andere beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien dit niet het geval is, kan er overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: “1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om opnieuw te oordelen of er in verzoekers geval is voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Van zodra vaststaat dat de Belgische referentiepersoon geen regelmatige bestaansmiddelen voorlegt zoals beschreven in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, is elke behoefteanalyse overbodig. Het artikel 42 van de Vreemdelingenwet luidt namelijk:

“§1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft verweerder vastgesteld dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet regelmatig zijn, zonder dat zij is toegekomen aan de beoordeling over de toereikendheid ervan. Waar verzoeker dan ook een hele kritiek ontwikkelt omtrent de tijdelijke werkonbekwaamheidsuitkering van de referentiepersoon, dient te worden vastgesteld dat hij geen enkel belang bij deze kritiek heeft nu zij geenszins aan de motivering van de bestreden beslissing tegemoet komt dat geen enkel stuk wordt toegevoegd waaruit kan blijken binnen welk kader deze vergoedingen kaderen en voor welke termijn deze worden toegekend aan de referentiepersoon. Deze attesten geven inderdaad geen enkele indicatie aan strekkende tot de grondslag van de onbekwaamheid of de voorziene duurtijd van de onbekwaamheid, zoals bijv een medisch attest, indien de onbekwaamheid medisch van aard zou zijn.

Verzoeker voegt nog steeds geen enkel stuk bij in deze zin zodat verweerder geen beoordeling kan maken van de "tijdelijkheid" en dus verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van de regelmatige bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing motiveert:

"Wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, legt mevrouw B. (...) bewijzen voor van tijdelijke vergoedingen werkonbekwaamheid. Echter, zoals deze documenten vermelden, gaat het om tijdelijke vergoedingen. Er werd geen enkel stuk toegevoegd waaruit kan blijken binnen welk kader deze vergoedingen kaderen en voor welke termijn deze worden toegekend aan de referentiepersoon. Met andere woorden, de voorgelegde stukken voldoen zonder bijkomende informatie over de termijn van de vergoedingen niet aan de voorwaarde van regelmatige bestaansmiddelen zoals voorgeschreven door artikel 40ter VW. Ze worden dus niet weerhouden bij de huidige aanvraag. Om diezelfde reden, zoals hierboven reeds gemotiveerd, worden de documenten ter stoffering van het bestedingspatroon niet verder weerhouden. Immers, de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is overbodig. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat we niet kunnen vaststellen welke actuele bestaansmiddelen op regelmatige basis ter beschikking zijn."

Verzoeker brengt de geciteerde vaststelling niet aan het wankelen louter door te poneren dat de uitkeringen wel dienden te worden weerhouden.

3.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat enkel de inkomsten van de referentiepersoon in overweging kunnen genomen worden. Het is immers de Belgische onderdaan die dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien⁴, de inkomsten van verzoeker zijn dan ook irrelevant voor huidige aanvraag.

Verzoeker voert aan niet akkoord te gaan met de overweging in de bestreden beslissing dat, gelet op wat is bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, er geen rekening kan worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van een dertdelander die een verblijfsrecht laat gelden in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij gaat met zijn betoog dat de wetgever geen vereiste heeft gesteld inzake de herkomst van de bestaansmiddelen die door verweerder in aanmerking moeten worden genomen schijnbaar voorbij aan het feit dat in artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wel degelijk staat dat het bewijs moet worden geleverd dat "de Belg" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Door uiteen te zetten dat zijn Belgische echtgenote ook gebruik kan maken van de door hem verworven inkomsten toont hij niet aan dat verweerder voormelde wetsbepaling heeft geschonden door aan te geven dat enkel de eigen inkomsten van de Belgische onderdaan die het recht op gezinshereniging opent in rekening kunnen worden gebracht. Verweerders standpunt is volledig in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 23 april 2015, nr. 230.955; RvS 12 december 2017, nr. 240.164) en verenigbaar met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013).

4.

In tweede instantie houdt verzoeker voor dat verweerder, indien hij oordeelt dat er geen toereikende bestaansmiddelen zijn, een behoefteanalyse dient door te voeren en dat hij hierbij dan rekening moet houden met de inkomsten die de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden zelf verwerft, omdat deze mee kunnen worden aangewend om de vaste kosten van het gezin te dragen. Verweerder kan slechts vaststellen dat verzoeker zelf erkent dat dit standpunt geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft reeds meermaals geoordeeld dat bij de behoefteanalyse op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden dient te worden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het door de wetgever vooropgestelde referentiebedrag toch ontstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De Raad van State verduidelijkt dat de behoefteanalyse er niet toe strekt om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen (cf. RvS 2 maart 2023, nr. 255.940; RvS 8 mei 2023, nr. 288.578).

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met dit standpunt maar toont hiermee niet aan dat verweerder hierdoor onzorgvuldig of kennelijk onredelijk optrad of dat hij artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet schond. De interpretatie die verzoeker wenst te geven aan artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is zonder meer niet verenigbaar met wat is bepaald in artikel 40ter, § 2, tweede lid van dezelfde wet.

In elk geval motiveert de bestreden beslissing dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid overbodig is nu niet vastgesteld wordt dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, hoewel dit het geval is, enkel dat verweerder niet kan vaststellen welke actuele bestaansmiddelen op regelmatige basis ter beschikking zijn."

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van

de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(..)”

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 2° en 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zoals deze luiden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing leert dat de geregistreerde partner van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.4. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag van 4 september 2023 ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen onder meer loonfiches op haar naam alsook een stuk van Randstad *“Individuele rekening van 2023”* op haar naam heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij betwist dit in het verzoekschrift en meent dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met haar inkomsten.

2.5. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin het Hof geoordeeld heeft dat *“de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger, die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn wettelijk geregistreerde partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, niet uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger [dienen] te zijn.”*

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

Zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen onderbouwt de verwerende partij haar standpunt wel via rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State met verwijzing naar de arresten van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 en nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 maar, zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 op gewezen heeft, hadden deze arresten betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de andere Unieburgers. Het Hof had in deze arresten nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de

andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders.

Het Grondwettelijk Hof wijst daarbij op de wil van de wetgever om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (C-302/18 van 3 oktober 2019) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM.

2.7. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij gevolgd worden in haar kritiek dat de motivering dat enkel rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en er aldus geen rekening kan gehouden worden met de inkomsten van verzoekende partij zelf een schending vormt van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.8. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middel(en)(onderdelen) te bespreken aangezien een eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 29 februari 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER